

Jeg skal derefter vende mig til en Side af Sagen, som har en ikke ringe praktisk Betydning, men som ikke blev særlig stærkt omtalt af den ærede Ordfører, og det er Forslagets finansielle Side. I § 2 staar der, at Indtægten af Kundgørelserne mindst skal kunne dække Udgivelsen af Bladet. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at det er Meningen, at de averterende skulle betale alle Omkostningerne med Undtagelse formodentlig af Distributionen, idet der jo nemlig staar, at „Indenrigsministeren bestemmer ligeledes Abonnementsprisen for Statstidenden.“ Der vil jeg gerne spørge den ærede Ordfører — der er mig noget uklart — er det Meningen, at Staten skal have en direkte Indtægt af denne Statstidende ved Abonnement, idet alle Udgifterne skulle dækkes af de averterende, eller er det Meningen, at kun en Del af Udgiften skal dækkes af de averterende og Resten gennem Abonnementet? I den Retning er Forslaget ikke rigtig klart affattet, men jeg vil sige, at hvorledes man end ordner dette Forhold, vil man rimeligvis komme ind paa Veje, der ville medføre større Bekostninger end dem, vi have for Øjeblikket, og jeg vil da særlig gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det, han vil i saa Henseende, vil blive noget, der er i højeste Grad udemokratisk. Hvis disse officielle Bekendtgørelser paa noget som helst Punkt fordyres, vil det sige, at det er en Skat, og det er en af den Slags Skatter, om hvilke en af det ærede Medlems Meningsfæller en Gang har sagt, at de vende den tunge Ende nedad, idet den nemlig er lige stor, hvad enten Bekendtgørelsen omfatter store eller smaa Formuer, eller hvis det er Dødsboer, store eller smaa Boer, altsaa, den vil komme til at hvile forholdsvis stærkere paa den mindre bemidlede. Men af alle disse forskellige Forslag, som have set Dagens Lys i sidste Rigsdagssamling, er der forskellige, der have indeholdt Bestemmelser, som begynde saa smaat at lægge den ene indirekte Skat efter den anden paa den næringsdrivende Del af Befolkningen. Det er jo saadan, at naar vi se hen til Skattelovene, maa man egentlig sige, at den næringsdrivende Del af Befolkningen egentlig ikke faar stort andet ved Skattelovene end et hyppigere og mere eftertrykkeligt Besøg af Rodemesteren. Og naar vi se paa forskellige af de andre Forslag, som have været fremme her paa Tingets Bord, maa man sige, at Skatteiglen saa smaat er begyndt at bide forskellige Steder, og selv om det er umærkeligt i Øjeblikket, suger

den til og suger til stadigvæk. Hvis vi her skulle have en forøget Udgift ved de officielle Bekendtgørelser samtidig med, at Statskassens Indtægt ikke bliver større, forekommer det mig, at det absolut vil være en Omstændighed, der vil berettigge til ikke at fremme nærværende Forslag. Men jeg har ikke hørt nogen som helst Beregninger fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne om Udgifter og Indtægter og Balance i Regnskabet, men efter alt, hvad jeg kan se, vil Statskassen udelukkende faa Tab ved Forslagets Gennemførelse, hvis ikke man vil pumpe de private averterende i en ganske betydelig Grad. For det maa det ærede Medlem vel nok være kommet til Klarhed over, at de privilegerede Blade have jo ikke alene deres Indtægt gennem de officielle Annoncer. Det ærede Medlem maa ganske sikkert have mærket, at den Omstændighed, at et Blad er privilegeret, har betydelig Indflydelse paa Abonnementet. Naar nu Statskassen har Ret til at forlange en bestemt Afgift af de privilegerede Blade, er man, forekommer det mig, paa den rette Side. Naar man har noget, der er billigt, naar man har Evnen til at kunne paalægge saadanne Blade en Afgift, som giver en Indtægt for Statskassen, naar man har Evnen til at paalægge disse Blade at fremlægge Eksemplarer paa visse Steder, som ere stærkt besøgte af Publikum, forekommer det mig, at man er paa den sikre Side, idet man saa ved, at disse Annoncer komme saa vidt ud som tænkeligt og læses af saa mange som muligt, og Statskassen har ingen Risiko, men tværtimod en bestemt aarlig Indtægt. Vi undgaa da ogsaa paa ny at lægge paa Befolkningen en indirekte Skat. Som jeg allerede en Gang har berørt, vilde det for mig staa som Idealet, dersom de officielle Blade, „Berlingske Tidende“, Stiftstidenderne og en enkelt Amtstidende, kunde faa et saadant Opsving gennem de officielle Annoncer, at det var muligt at sørge for, at Abonnementspriserne bleve ganske overordentlig billige, saaledes at enhver Mand i Landet kunde principalt holde et af de officielle Blade og endda holde sit eget Livorgan ved Siden af.

Jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger om selve Forslagets Enkeltheder. Der staar i Forslagets § 1, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ogsaa har haft Opmærksomheden henvendt paa, „ved offentlig Foranstaltning.“ Det er ingen Undskyldning for den højtærede Ordfører, at det har staaet saadan i et enkelt her i